

== ПРАВОСЛАВНО ==

БРАТСТВО

Абонаментъ за год. 20 лв.
Излиза на 5 и 20 число.

Обявл. по споразумение.
Брой 1 левъ.

ЧАДЦА МОЯ! НЕ ЛЮБИМЪ СЛОВОМЪ НИЖЕ ЯЗИКОМЪ, НО ДѢЛОМЪ И ИСТИНУЮ“

Двуседмиченъ вестникъ за религиозно-нравствена просвѣта.

ИЗДАВА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ❀ ❀ ❀ ❀ Уредникъ Свещ. Н. Д. ХУБАНЧЕВЪ.

Органъ на Православното Хр. Братство „Вѣра, Надежда и Любовь“ при хр. „Св. Три Святители“.

Всичко отнасящо се до абонамента на вестника, да се изпраща до администратора
Презв. ЕЛ. СВЕЩ. МИТКОВСКА — ул. „Сборна“ 631.

Петдесетница е празникъ на жетвата на Духа Светого.

Въ петдесетия день следъ Пасха иудеитѣ празнували празника на жетвата, отъ която принасяли въ жертва Богу начатаци отъ плодовѣтъ. Въ сжщия тоя день Духъ Светий благоволилъ да слезе надъ апостолитѣ. Този день днесъ ние празнуваме. За насъ, хрисиянитѣ, той е висшия празникъ на жетвата—**духовната жетва.**

Петдесетница наистина е празникъ на жетвата на Духа светаго:

I) Като жетва на свѣтлина.

Исусъ Христосъ е донесълъ истина и **свѣтлина.** „Азъ съмъ свѣтлината на свѣта“. (Иоанъ. 8. 12).

Духъ святии разливалъ и сега разлива тая свѣтлина между хората и озарява съ нея истинската Христова Църква. Отъ тоя великъ празникъ, апостолитѣ, на които билъ даденъ Духъ Светий, станали съвършено други. Тѣхната мисль била озарена отъ свѣтлината на Духа Светаго и тѣ могли да проникнатъ, да разбератъ и увоятъ и най-святитѣ истини ксито по-рано тѣ не могли тъй лесно да проумѣятъ и възприематъ, заради което Спасителътъ често пжти имъ ги е разкривалъ чрезъ притчи. Отъ празникъ Петдесетница тѣ почватъ да разпространяватъ стѣтлина и истина въ свѣта. И всѣкой, който е приемалъ тѣхното учение, той се е просвещавалъ.

Точно така прави цѣлата **църква**, цѣлото общество вѣрващи. Църквата е не-погрѣшима! Тя е „стѣлбъ и утвърждение на истината“. **Ето, азъ съмъ съ васъ (чрезъ Духа светаго) презъ всич-**

ки дни до свършека на свѣта.

„Ще Ви се даде другъ Утѣшителъ, за да пребжда съ Васъ во вѣки, Духа на истината“. (Иоан. 14, 16, 17). Славна жертва.

Ние се стремимъ къмъ свѣтлина, къмъ усъвършенствуване, къмъ просвещение! Всичко това ще намѣримъ въ едно мѣсто—**Св. Православна църква.** Нека крепко охраняваме тоя източникъ.

Ако черпимъ и приемъ изъ неог—ние ще поженимъ истина и свѣтлина.

II. Като жетва на топлина.

Духъ Светий слѣзълъ въ видъ на огънь, а огънятъ не само освещава, но и съгрѣва. Затова Петдесетница е била жетва не само на свѣтлина, но и на топлина, т. е. на любовъ къмъ Бога и ближнитѣ.

Какво направили сега апостолитѣ отъ любовъ къмъ Бога и отъ любовъ къмъ ближнитѣ? Съ какво въодушевление е говорилъ св. ап. Павелъ, „За мене животътъ е Христозъ“ (филип. 1: 21).

Какъ горещо обичали единъ другъ членовѣ на първата църква въ Иерусалимъ, които имали всичко общо помежду си! Всички тѣ изобилно поженали топлината и любовта на Св. Духъ.

Ние сжщо така сме длъжни да приемъ въ себе си Духъ Светий, да се възпламенимъ отъ любовъ, особенно въ днешно време на злоба и ненависть. Ние сжщо така сме длъжни да говоримъ отъ ревностъ къмъ Бога, Неговата слава и религия. Ние сме длъжни отъ прекрасното семе на празника Петдесетница да поженемъ огънь, топлина, любовъ.

III. Като жетва на очищение.

Огънятъ онищожава плъвелитѣ, очисти-
ва напр. металитѣ. Сжщо така и Духъ Свя-
тий. Да Го приемѣ въ сърдцата си и ще
се очистимѣ.

Въ тайнството кръщение Духъ Святий
съ своята благодатъ ни очисти́ва отъ наслед-
ствения грѣхъ. „Той ще Ви кръсти съ Духъ
Святий и огънь“. (Лук. 3:16). Очистителна-
тата сила на кръщението произвежда Духъ
Святий.

Въ тайнството покаяние Духъ Святий
измива всички извършени отъ насъ грѣхо-
ве. Той възбужда покаяно чувство. Помага
да съзнаемъ грѣховетѣ си и искрено да ги
изповѣдаме. Заради заслугитѣ на Спасите-
ля освобождава ни отъ грѣховетѣ посред-
ствомъ духовника.

Дребнитѣ, ежедневни грѣхове и недо-
статъци се изличватъ чрезъ различни доб-
ри разположения и дѣла: посредствомъ раз-
каяние, молитва, търпение, милостиня и др.
А на всичко туй помага Духъ Святий. Про-
чее, да Го приемемъ въ нашитѣ сърдца, и
ние действително ще се очистимѣ.

Ние се радваме на полската жетва и съ
охота се трудимъ, когато женемъ. Нека при-
емемъ Духа Светаго въ нашитѣ души и
сърдца, и ние ще пожнемъ изобилна жет-
ва на сѣтлина и истина, топлина и любовъ,
очистване на нашитѣ грѣховни петна и съз-
даване чистъ идеаленъ християнски жозотъ.

Изъ „Проповѣдническа енциклопедия“.

Единствениятъ Утешителъ.

Желанието за щастие е най-повелителната
нужда на нашата душа. Това е наклоностъта на
природата ни противъ, която не можемъ да усто-
имъ. Щастие́то представлява за насъ най-голъмата
грижа презъ цѣлия ни животъ. Но по пжтя на до-
стига на това щастие—човѣкъ, този странникъ на
земята, срѣща редъ прѣчки и затруднения. Често

пжти жесто́ката и всевластна сждба, въоръжена
съ всички наказания, го запечатва съ печата си и
неумолимо го преследва. Въ такива критични ми-
нути, когато душата на човѣ́ка се огъва подъ на-
пора на житейскитѣ грижи, а погледътъ му блуж-
дае разсѣяно нѣкжде изъ мрака, търсейки успо-
коение за наболѣлата си душа, човѣ́къ се спира
и не знае кжде да търси нужната утеха и забве-
ние на тжгитѣ си. Докато за единъ отрицателъ на
всичко свето и възвишено въ живота се изпрѣч-
ватъ редъ повидимому утешителни пжтища, за
единъ християнинъ, който се надява и вѣрва въ
сжществуването на една вѣчна и върховна Прав-
да, тоя пжтъ на утешение е ясенъ и единственъ.
Това е пжтътъ на великия Страдалецъ и Изкупителъ
на човечеството—И. Христосъ.

Книгата на човѣшкитѣ страдания, крайната
сиромашия, духовната грубостъ и тжпо отчаяние, ни
е малко позната. Въ своята жажда за животъ ние
често се подхвърляме на редъ несполуки и беди.
Бедността, отъ която не се вижда изходъ, загу-
бата на близки и мили лица, която съ нищо не
може да се възнагради, незаслужениятъ позоръ,
непредвиденото разорение и други бедствия, на
които е подхвърленъ човѣ́къ въ своя частенъ и
общественъ животъ, пораждатъ жестоки страда-
ния и лѣгатъ върху му като бремe, подъ което той
едва може да поеме дъхъ. Но всрѣдъ тоя хаосъ
отъ противоречия и нестихнали борби се чува гла-
сътъ на Голготския Страдалецъ: „Елате при мене
всички отрудени и обременени и азъ ще Ви успо-
коя“. И мислишъ ли, християнино, че въ скръбъта
си не ще намѣришъ утешение отъ Оня, който
самъ презъ живота си бѣ утешение на угнетенитѣ
и онеправданитѣ? Мислишъ ли, че нѣма да те ус-
покои Оня, Който утеши отъ кръста наскърбена-
та си Майка, преди да отиде тамъ, отъ кждето
трѣбваше да се върне победителъ? Затова, когато
вечеръ, следъ кипежа на ежедневната борба, се
върнешъ въ дома си и бждешъ налегнатъ отъ тжж-
ни мисли, които те каратъ отъ време на време да
потрепервашъ конвулсивно, когато въ нѣ земята
подъ действието на природнитѣ сили заиграе своя
вихренъ танцъ, а вѣтрѣтъ неулържимъ бошува
и бѣсни вихри се кикотятъ нѣкжде изъ мрака,
спри погледа си на висящото „Разпятие“ съ изоб-
ражение главата на великия Страдалецъ, а на нея
трѣненъ венецъ, подъ който миловидни и дълбо-
ки очи гледатъ състрадателно нагоре и полуотво-
рени устни сѣкашъ още думатъ „Прости имъ!“,
вгледай се въ този свѣтълъ кръстъ съ протегна-

II

При брѣга на езерото.

Продължение отъ брой 5 и 6

Иисусъ трѣгна къмъ тѣхъ съ бавни, тихи
стжпки.

„Вѣрвайте и надѣвайте се, вѣрата ще ви спаси!“
Ясно и кротко рече Той.

— Вѣрваме и се надѣваме, викнаха болнитѣ.
Здравитѣ се завтекоха да му поднесатъ нѣкаква
постелка, за да седне. Но Той приседна на скала-
та. Щомъ приседна и припаднахъ, младъ чо-
вѣ́къ, доближи до Него, почна да цѣлува политѣ
на дрехата Му и да вика: спаси ме, учителю, зълъ
духъ ме гърчи, избави ме, пратенико Божий!

Иисусъ го изгледа и рече: голѣма е вѣрата

ти, момко, и спасенъ ще бждешъ! И сложи ржцѣ
на главата му.

Момъкътъ се олюля, слаби конвулси разтърси-
ха цѣлото му тѣло и легна съ очи къмъ земята
въ краката на Исуса.

— Излѣзъ, черний душе! каза Исусъ. Мо-
мъкътъ пакъ се разтърси отъ конвулсии.

— Стани, заповѣда му Исусъ. Той стана бав-
но, поозърна се и вгледа се въ Исуса.

— Здравъ ли си, рече Исусъ.

Момъкътъ хлъцна отъ радостъ, скръсти ржцѣ
на гърди, поклони се, коленичи и пригърна Ису-
совитѣ крака и обливаше ги съ радостни сълзи и
викаше: благословенъ да бжде Богъ и Неговия
пратеникъ. Ти си Синъ Божи, хиляди пжти бла-
гословенъ!

Другитѣ гледаха мжлчаливи, неподвижни, ка-

ти напредъ ржце, които просто те викатъ при себе си и искатъ да те прегърнатъ, да снематъ тежкия ти товаръ и да подсладятъ горчивата ти участъ и тогава на тебъ, измъчениятъ, забравенъ и онеправданъ отъ живота сирадалецъ, ще ти стане леко и ти нѣма да се чувствувашъ каго въ задушена стая, на която току що отваряшъ прозореца предъ който нахълтва въ стаята ти ароматниятъ пролѣтенъ въздухъ, мирисътъ на цвѣтята и пѣнето на полскитѣ птички. Тогава ти нѣма да чувствувашъ толкова мжката на живота, който като една наговарена кола те е прегазилъ и хвърлилъ на пѣтя каленъ, парцаливъ и замаянъ и нѣма да съжелявашъ за отдавна изгубената си детска чистота и отзывчивостъ.

И тъй, когато желаешъ истинско успокоение отъ обременяващигъ те скърби въ свѣта, когато не искашъ да те плаши бѣснеещата вънъ житейска буря, иди при Христа—единствениятъ Утешителъ, вземи върху си Неговото иго и Той ще снеме отъ тебе смазващата тежестъ на злото. Обърни се къмъ Него съ вѣра и готовностъ и ти ще получишъ утеха въ скръбта и сила въ немощта

Ив. Райчевъ, курсистъ
(учителския институтъ).

КОЛОНА НА ДЕТЕТО.

Великата сила на децата.

Чуденъ храмъ сме ний дигнали
Богу въ нашитѣ гърди.
Отъ лика Му лъчезаренъ,
Сѣнка свѣта тамъ седи.

(Бобеаски)

Детето християнче не е само съкровище на нежностъ и надежда, прославено отъ Исуса Христа и Църквата, но е още сила, която може да спаси свѣта.

Силата на детето християнче е въ молитвата, словото и примѣра.

Дете, което е запазило благодатната чистота на светото кръщение е всецѣло подъ Божието въздействие.

Невиността и молитвата на децата сж сила предъ Бога, сила, която пази и вдъхновява Църква, Отечество, семейство; сила, която спасява душитѣ и пълни съ тѣхъ небесата.

Известниятъ португалски мореплавателъ Албукеркъ билъ застигнатъ отъ силна буря срѣдъ

то вкаменени. Но когато момъкътъ стана и се обърна къмъ тѣхъ бодъръ и сияющъ, тѣ се хвърлиха въ краката на Исуса и почнаха вкупомъ да викатъ за помощъ. Треперящиятъ стоеше малко по-настрана и молѣше: сложи и на мене тая Божия ржка и азъ ще престана да треперя. . . Смили се надъ мене, пратенико Божи! Исусъ спря на него погледа си. На болниятъ се стори, че вижда две златни звѣзди въ очитѣ Му и почна да трепери още повече.—Грѣшенъ съмъ, съ отмалялъ гласъ каза той, грешенъ съмъ, прости ми и изцѣри ме! И пълзишкомъ взе да се промъква до Исуса, улови полата на дрѣхата Му и взе да я цѣлува. Исусъ сложи ржка на рамото му.

— Отецъ Мой ти прощава, не грѣши повече противъ заповѣдитѣ му. Стани и ходи! твърдо рече Исусъ. Болниятъ стана. Исусъ му подаде рж-

морето. Всѣки мигъ корабътъ му е можелъ да бжде погълнатъ отъ разяренитѣ морски вълни. Капитанинътъ изчерпилъ всички средства и сили въ борба за спасение. Първи пжтъ въ живота си се отчаялъ. Страхъ го обхваналъ. . . И изведнѣжъ видѣлъ едно дете. Той го грабва въ ржце, издида го къмъ огненото небе, и извиква: „Боже милосърдни, прости ни заради това невино дете, чуй неговата молитва и ни спаси!“

Внезапно вѣтрътъ намалѣлъ, вълнитѣ се снишили, бурята взѣла да затихва и корабътъ се спасилъ.

Когато Църквата, която е корабъ на молитва и спасение, е обуреваема, нека чадата ѝ се молятъ!

Когато цѣлъ народъ е на изпитание, поставете на първо мѣсто децата да възвисятъ невини ржце къмъ Всевишния!

Когато вихри отъ злоба вятъ и обществениятъ животъ е студенъ като въ зимна тъмна нощъ, нека майкитѣ съ децата си „предъ замислената куна“, где „кандилце мъждей, молитви да“ шептятъ: „Боже отъ Твойто небе чуй скръбнитѣ сърдца! . . „молете се за всички—ледна е нощта!“ . .

Единъ голѣмъ разбойникъ, въ ржцетѣ на когото издѣхнали безброй човѣшки души, веднажъ нахълталъ въ една кжца за обиръ. Искалъ да изколи всички, слѣдъ това да пирува и да граби. Въ момента изпълнение на престѣпния си планъ, презъ една дупка съзрѣлъ въ една стая какъ една майка се молѣла. До нея четиригодишно дете, озарено отъ Божествено сияние и чистота, сякашъ ангелче, сжщо на колѣне съ издигнати ржчици, се молѣло. Тази картина поразила разбойника. Той се захласналъ въ нея. Невиниятъ детски образъ го смутилъ. Той изпусналъ оржието. Нѣщо неизпитано до сега поразило душата му. За пръ въ пжтъ тей, подъ влияние съприкосновение съ ангелската детска чистота, почувствувалъ у себе си милостъ. . . И полєка съ наведена глава разбойникътъ отстѣпилъ и изчезналъ въ тъмнината. . .

Седмица следъ случката, той почукалъ о вратитѣ на стареца изповѣдникъ въ манастира. Дълго дълго предъ него разбойникътъ изповѣдалъ тежкитѣ и безчисленитѣ си смъртни грѣхове. . . Отъ тоя моментъ той почналъ новъ животъ. . .

Силата на детското влияние не само чрезъ молитвата, но и чрезъ неговитѣ думи и дѣла.

Думата, а особено примѣртъ сж сила, но тя може да бжде употребена както за добро, така и за зло. Съблазънѣта е най-голѣмото престѣпле-

ка. Болниятъ я улови и пристѣпи напредъ и изведнѣжъ извика съ все гласъ: О, чудо небесно, държатъ ме краката ми! Хвала Тѣбе Боже. Хвала Тѣбе Исусе! Ти си истински Синъ Божий!—Коленичи и горещо за цѣлува Исусовитѣ ржце.

Останалитѣ гледаха, чудеца се и като че ли не вѣрваха на очитѣ си.

Исусъ, както бѣше приседналъ на скалата, подпрѣ дветѣ си ржце на тояжката си и отправи погледа далечъ въ тъмнината. А изцѣрениятъ се удряше въ гърдитѣ и викаше: ще хваля Бога и ще Му служа вѣрно до последния си часъ и навредъ ще разправямъ, че Синъ Божий е вече на земята; огънятъ бѣше взелъ да гасне, водачитѣ се спуснаха да го подклаждатъ, цжкахъ съ языкъ и чудѣха се гласно. Дламата останали болни сжщо се удрѣха въ гърдитѣ и викаха: чудеса не вижда-

ние. Детето никога не съблазнява. То само може да бжде жертва на съблазна. Много рядко то е негова причина. Неговите думи и дѣла винаги водятъ къмъ добро.

Детското влияние се дължи на обичността, невиността и чистотата на неговите постѣпки и желанія. Всѣка детска мисълъ, пълна съ любовъ, дава изобилна жѣтва.

— „Татко, колко съмъ ти струвала всѣка година?“, — запита веднѣжъ баща си едно умираше момиче. Бащата каза цифрата. Настѣпи мълчание въ стаята на умиращата. Следъ минута обаче малкиятъ гласъ тихо пошепна:

— „Обѣщай ми, татко, че ти въ деня на смъртта ми всѣка година ще отдѣляшъ сжщата сума за бедните малки нещастни мои връстници-деца, които нѣматъ баща. Обещаваши ли?“

Цѣлъ изненаданъ, бащата обѣща да изпълни тая благородна молитва. И какъвъ бѣше рѣзультатътъ? Съвѣтътъ на малкото дете отвори очите на бащата. Макаръ бавно и късно, той разбра задълженията си, които до сега не изпълняваше. Той помисли за положението на нещастните деца. Скоро построи за тѣхъ детски домъ. Сетне втори и трети.

Тукъ много деца-мжченици намѣриха щастие си. Самиятъ баща, изпълнявайки молбата на детето си, духовно се прероди и стана истински служител на милосърдния Господъ.

Такива биватъ често последствията отъ детските молитви, пропити отъ нежна любовъ.

ЗАДАЧА.

Ако съвременните държавници и партийни водачи приложеха на дѣло поне една стотна частъ отъ онова ксето обещаватъ и приказватъ предъ народа по събрания и конференции, което пишатъ изъ вестници и списания, много нѣщо би се постигнало за подобрене живота на народните маси въ материално и морално отношения.

Ако народните представители изпълнеха поне една стотна частъ отъ това, което говорятъ и обещаватъ народу въ изборните дни, страната ни би се превърнала въ сжщинска райска градина.

Ако всички богаташи, които постоянно говорятъ за благотворителностъ, за любовъ къмъ ближните и състрадание къмъ бедните биха отдѣлили поне една стотна частъ отъ онова, което ежедневно харчатъ за излишни удоволствия и суетни нѣща, които нищо не ползуванъ духовния човѣкъ, на ми-

ни! И молѣха се: изцѣри и насъ, Сине Давидовъ, Сине Божи, не ни оставяй въ мжки! Грешни сме, прости ни, изцѣри ни! Едната болна жена бѣше скръстила рѣцѣ на гърди и трогателно се молеше: помилуй и мене, славни Чудотворецо! Само печалната жена оставаше все безмълвна. Прислужницата и, седнала до нея, повтаряше низко туй, ще ставаше предъ очите ѝ, чудеше се и съ скръстени на гърди рѣцѣ, покланяше се къмъ Исусе. Господарката ѝ бѣше изменила само погледа си — отъ мраченъ и неподвиженъ, той стана твърде живъ.

Исусъ, като изгледа останалите болни, погледна и нея. Тогасъ очите ѝ се изпълниха съ сълзи. И закапахъ тѣ едри горещи . . . Но устните ѝ и не се мръдваха. Последните болни бѣха се приближили до Исусовите крака.

Въ туй врѣме се чува бързи стѣпки по пъ-

лиони нещастници биха подсладили горчивия животъ тукъ на земята.

И какво ли не още би се постигнало за благото на цѣлото човѣчество ако бѣхме повечето дѣлови хора, истински християни, а не хора на думи и голи фрази!?!

Днесъ повикътъ: „Нѣ думи сме сити, дѣла ни дайте“ е общъ.

Ето защо и апостолътъ ни съветва да работимъ и да обичаме не на думи и езици, а на дѣло и истина. „Чадца моя! казва той, не любимъ словомъ, ниже языкомъ, но дѣломъ и истинно“.

Тия думи поставени като мото на вѣстника ни се намирамъ въ I послание на ап. Иоана.

Който отъ читателите ни намѣри и пръвъ съобщилъ въ редакцията ни стихътъ и главата ще получава даромъ вестника презъ цѣлата година.

ХРОНИКА

Позволяваме си да напомнимъ на неплатилите си още абонамента наши абонати да побързатъ и въ най-скоро време да се издължатъ. Редакцията разчита само на тѣхната подкрепа. Абонамента е крайно малъкъ (20 лв. годишно), тѣй че всѣки може да си го плати. Братствените членове за по-голѣмо улеснение могатъ да го внесатъ на съответните главатарки на които редакцията е дала пълно довѣрие.

На 3 т. м. „Св. Константинъ и Елена“ бѣше храмовиятъ празникъ въ с. Осмаръ. По покана братствениятъ хоръ подъ ръководството на свещ. Митковски посети селото и взема живо участие въ св. Литургия. Богомолците останаха крайно доволни отъ хубавото пѣние на братствените членки, При вечеръ селените задушевно ги изпратиха и пожелаха въ скоро време пакъ да ги посетятъ.

Детето, което братството ни отгледа се харица на Димитръ Хр. Митевъ отъ с. Дурмушъ, Шуменско. На новите родители ние пожелаваме да му дадатъ добро християнско възпитание въ което е единствениятъ залогъ на шастие и утеха за всички бащи и майки. Нека имъ е честитол!

Зле постѣпватъ нѣкой наши абонати, които следъ като сж получили нѣколко броя отъ вестника ни, сега го връщатъ. Това прави лошо впечатление особено, като се има предвидъ, че абонамента е само 20 лв..

сѣка. Три едри фигури се очертахъ въ тъмнината чу се силенъ гласъ: Учителю, и тукъ ли Те намериха? Оставете Учителя на спокойствие! Исусъ обърна очи къмъ говорящия, и слабо се усмихна. Всички се обърнаха нататъкъ.

— Стойте на страна, казаха идящите.

И взеха да бутатъ болните. Исусъ погледна съ безкрайна нежностъ ученика, който се доближаваше до Него и му рече: — Петре, остави вѣрующите да видятъ Бога! . . .

— Учителю, три дена храна не Си взелъ, нека Те оставятъ на мира.

— Духътъ има храна и при това обилна храна. И доволенъ е, а това е всичко. Не мисли Петре, за тѣлото, когато духовиятъ изворъ е предъ очите ти.

(Следва).

Печатница П. Пеневъ—Шуменъ,